

Живага О. В., аспірант спеціальності 281 Публічне управління та адміністрування
Науковий керівник: Тарасенко Т. М., д. н. держ. упр., доцент кафедри ДУМС
(Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», м. Дніпро, Україна)

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА У СФЕРІ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ: ОСОБЛИВОСТІ МІЖСЕКТОРАЛЬНОГО ПІДХОДУ

Волонтерська діяльність є важливою складовою життя сучасного суспільства, що відіграє значну роль у вирішенні соціальних проблем, підтримці вразливих груп населення та утвердженні громадянського суспільства. Відповідно особливої актуальності набуває проблематика підтримки волонтерської діяльності, що підсилюється зростаючим значенням волонтерства в умовах війни. Пріоритетними аспектами розвитку управлінських практик у цій сфері є удосконалення механізмів використання потенціалу волонтерської діяльності у наданні соціальних послуг, реалізації регіональних, місцевих соціальних програм, підтримки проєктів волонтерських організацій, спрямованих на вирішення значущих суспільних проблем [4].

До основних напрямів державної підтримки волонтерської діяльності в Україні віднесено: правову, організаційну, методичну та інформаційну підтримку; розробку та реалізацію загальнодержавних цільових програм [3]. Діяльність органів публічної влади у цій сфері зосереджено на створенні сприятливого середовища для розвитку, підтримки та заохочення волонтерства [3]. В сучасній практиці державної політики у різних сферах (молодь, освіта, охорона здоров'я, громадянське суспільство, соціальне підприємництво тощо) поширеним є застосування міжсекторального підходу, який дозволяє сфокусувати увагу на різних формах партнерства, розробці програм і проєктів, що передбачають активну участь представників різних сфер та секторів. Цей підхід передбачає взаємодію держави, представників громадянського суспільства, бізнесу, що є дієвим засобом консолідації зусиль і ресурсів, формування розуміння спільної відповідальності за стан справ в державі та суспільстві.

Міжсекторальний підхід в контексті волонтерської діяльності полягає у співробітництві різних секторів суспільства для досягнення спільних цілей. Держава, громадські організації та бізнес спільно визначають пріоритети діяльності, обмінюються ресурсами та координують свої зусилля для ефективного вирішення соціальних проблем [2].

Одним з основних механізмів міжсекторальної взаємодії в процесі формування та реалізації державної політики у сфері волонтерської діяльності є створення спеціальних платформ для співпраці між державними, громадськими та комерційними структурами. Ці платформи дозволяють обмінюватися ідеями, розробляти спільні проєкти та координувати дії для досягнення цілей. Основними аспектами розвитку механізмів міжсекторального підходу в цій сфері є:

- законодавче регулювання (удосконалення нормативно-правового регулювання суспільних відносин у цій сфері);
- створення різних форм партнерств (співпраця органів публічної влади з волонтерськими організаціями та приватним сектором для спільного планування та реалізації програм і проєктів);
- фінансування (збільшення фінансової підтримки волонтерських організацій через гранти, соціальне замовлення та інші засоби сприяння такій діяльності);
- інформаційна підтримка (урізноманітнення форм та каналів інформування)

громадян про значущість та підтримку волонтерства, його цінність та переваги, що сприятиме поширенню волонтерства та його підтримки в суспільстві);

– навчання та розвиток (збільшення пропозицій щодо навчання волонтерів через різноманітні тренінги, семінари, курси);

– моніторинг та оцінка (розвиток системи моніторингу та оцінки волонтерських програм та проєктів, забезпечення відкритості їх діяльності, зокрема через звітування про результати своєї діяльності).

Отже, міжсекторальний підхід в сфері волонтерської діяльності є важливим для досягнення позитивних соціальних змін, розвитку громадянського суспільства та покращенню якості життя громадян. Ключовими принципами втілення цього підходу є партнерство і співпраця, прозорість та відкритість, ефективність та інновації, а також соціальна відповідальність [1]. Забезпечення прозорості та відкритості у взаємодії, використання сучасних технологій та методів управління, активна участь громадян у волонтерській діяльності активізують процес якісних змін в житті суспільства.

Список використаних джерел:

1. Болотова В. О., Ляшенко Н. О., Байдак Т. М. Волонтерська діяльність в Україні як вид соціальної активності. *Грані*. 2018. Т. 21. № 9. С. 48–57. DOI: 10.15421/1718114.

2. Волонтерська діяльність в Україні: соціально-правове дослідження: монографія / Павло Горінов, Ростислав Драпушко. Київ: Державний інститут сімейної та молодіжної політики, 2022. 240 с.

3. Про волонтерську діяльність: Закон України від 19 квітня 2011 р. № 3236-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3236-17#Text>

4. Тарасенко Т. М. Волонтерська діяльність як пріоритет державної молодіжної політики в Україні. *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2016. № 2(29). С. 121–129. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/dums_2016_2_17.